

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/25/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201781
Dátum vydania rozhodnutia:	22.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201781.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Jany Henčekovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: pána L. K., narodeného X.X.XXXX, štátneho príslušníka Pakistanskej islamskej republiky, aktuálne umiestneného v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného Centrom právnej pomoci so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava proti odporcovi: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava, Paulínska 13, Trnava v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/116/2015-23 zo dňa 04.11.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/116/2015-23 zo dňa 04.11.2015 m e n í t a k , že rozhodnutie odporcu č. p.: PPZ-HCP-BA9-172-021/2015-AV zo dňa 7.10.2015 r u š í .

Navrhovateľovi sa náhrada trov konania ne p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Napadnutým rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA9-172-021/2015-AV zo dňa 7.10.2015 odporca podľa § 88 ods. 1 písm. d), ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil dňom 7.10.2015 navrhovateľa v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC“) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy - Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej hranici č. 30/2004 Z. z. (ďalej len „readmisná dohoda“). Dobu zaistenia stanovil najdlhšie do 7.12.2015.

Navrhovateľ bol 20.07.2015 v rámci readmisie vrátený na Slovensko z územia Českej republiky. Po vydaní rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení bol zaistený a umiestnený v ÚPZC. Po oznámení maďarskej strany, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl v Maďarskej republike bolo konanie o jeho

vyhostení a zaistení zastavené.

Dňa 20.8.2015 bol navrhovateľ prepustený zo zaistenia a následne bol zaistený na účel prípravy a realizácie jeho vrátenia podľa osobitného predpisu (nariadenie Dublin III). Po zastavení dublinského konania (nakoľko Dublinské stredisko MÚ MVSR malo za preukázané na základe relácií maďarských orgánov, že navrhovateľ v Maďarsku o azyl nepožiadala) bol navrhovateľ 07.10.2015 prepustený zo zaistenia z ÚPZC z dôvodu ust. § 90 ods. 2 písm. b) bod. 1 zákona o pobyte cudzincov. Po vykonaní lustrácie v policajných informačných systémoch (keď bolo zistené, že navrhovateľ nie je v žiadnom z nich evidovaný) bol následne predvedený pred odporcu a vypočutý. V priebehu výsluchu o. i. uviedol, že nemá žiadnu finančnú hotovosť a túto si ani nevie zabezpečiť na účel pokrytia svojich životných nákladov, že v žiadnom zo štátov EÚ o azyl nepožiadala a nechce oň požiadať ani na Slovensku, chce ísť do Nemecka a tam, o azyl požiadať.

V celom rozsahu sa odvolal aj na svoju predchádzajúcu výpoveď (z 20.7.2015 v ktorej o. i. uviedol cieľom jeho cesty je Nemecko, kde chce požiadať o azyl a pracovať tam). Podľa relácie Spoločného kontaktného pracoviska Čunovo - Rajka z 21.9.2015 navrhovateľ v Maďarsku nie je žiadateľom o azyl. 7.10.2015 odporca začal konanie o readmisii navrhovateľa, ktorú navrhol na 16.10.2015. Dňa 7.10.2015 odporca začal voči odporcovi konanie o jeho administratívnom vyhostení a v tejto veci vydal aj rozhodnutie. Toho istého dňa oznámil navrhovateľovi aj začatie konania o jeho zaistení a vydal opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie, ktoré navrhovateľovi aj doručil. V administratívnom spise odporcu sa tiež nachádza zápisnica o výsluchu navrhovateľa pred českým správnym orgánom, ako aj protichodné oznámenia maďarských štátnych orgánov z 22.7.2015, 9.10.2015 (podľa ktorého navrhovateľ je v Maďarsku žiadateľom o azyl), z 10.9.2015, 15.9.2015, 9.10.2015 (podľa ktorých navrhovateľ nie je žiadateľom o azyl Maďarsku), ako aj oznámenie Spoločného kontaktného pracoviska Čunovo - Rajka z 9.10.2015, podľa ktorého navrhovateľ sa navrhovateľ v evidenciách maďarskej polície nenachádza.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok - návrh zo dňa 19.10.2015, ktorým sa domáhal jeho zrušenia v celom rozsahu a svojho bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Namietal v ňom nedostatočné zistenie stavu veci, jej nesprávne právne posúdenie, ako aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Námietku nedostatočne zisteného stavu veci krajský súd túto námietku posúdil ako nedôvodnú. Odporca v intenciách tak zákona o pobyte cudzincov, ako aj správneho poriadku v konaní o zaistení navrhovateľa dostatočným spôsobom zistil stav veci. Zákonným spôsobom vypočul navrhovateľa, ktorý prezentoval spôsob, akým sa dopravil na slovenské územie, že nemá cestovný doklad ani žiadne povolenie k pobytu na Slovensku, že jeho cieľovou krajinou bolo Nemecko, kde chcel požiadať o azyl a pracovať tam, že na Slovensku nechce o azyl požiadať, že v žiadnej krajine ktorou prechádzal nepožiadala o azyl. Tiež zistil, že navrhovateľ nedisponuje žiadnou finančnou hotovosťou, že na Slovensku nemá a ani si nevie zabezpečiť ubytovanie.

Odporca vykonal dôkladné dokazovanie k otázke, či navrhovateľ v Maďarsku požiadal, alebo nepožiadala o azyl. Zistil, že navrhovateľ nie je zaevidovaný v žiadnom informačnom policajnom systéme. Na tomto konštatovaní nič nemení skutočnosť, že od vrátenia navrhovateľa z Českej republiky (20.7.2015) na slovenské územie príslušné maďarské orgány poskytovali slovenským orgánom rozporné informácie, týkajúce sa okolností, či navrhovateľ je alebo nie je v Maďarsku žiadateľom o azyl. V spise odporcu je založené rozhodnutie Dublinského strediska MÚ MVSR zo 16.9.2015 (ktorý správny orgán je jedine príslušný na vykonanie tzv. dublinského konania), podľa ktorého bolo dublinské konanie zastavené z dôvodu, že navrhovateľ nie je v Maďarsku registrovaný ako žiadateľ o azyl. Takto vykonaným dokazovaním získal odporca dostatok relevantných informácií, potrebných k posúdeniu a rozhodnutiu veci.

K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajský súd uviedol, že ani táto nie je dôvodná. Odporcovo rozhodnutie tak v časti jeho výrokov, ako aj v odôvodnení je naformulované zrozumiteľným a logickým spôsobom z ktorého je zrejmá správna úvaha, ktorou sa odporca riadil pri jeho vydaní. Je z neho zjavné, aký skutkový stav odporca v konaní zistil, ako ho vyhodnotil a prečo rozhodol tak, ako to uviedol v jeho enunciaciách. V tejto súvislosti tiež poukázal na svoju úvahu, ktorou sa (aj s poukazom na protichodné vyjadrenia maďarských autorít týkajúcich sa skutočností, či k navráteniu navrhovateľa na maďarské územie má prísť za použitia readmisnej dohody, resp. Dublinského nariadenia) riadil pri vydaní napadnutého rozhodnutia, cieľom ktorého je vrátenie navrhovateľa na maďarské územie aplikáciou readmisnej dohody.

Námietku nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd nevyhodnotil ako dôvodnú. Navrhovateľ nedisponuje žiadnym cestovným dokladom (ten podľa vyjadrenia pred českou políciou zanechal v Turecku) a ani povolením na pobyt na slovenskom území. Jeho cieľovou krajinou je Nemecko, kde chce požiadať o azyl a pracovať tam, pričom tomuto svojmu cieľu podriadil celé svoje konanie. Nedisponuje finančnými prostriedkami, ktorými by si mohol zabezpečiť pokrytie životných nákladov počas pobytu prípadného na Slovensku. Odporcovi jednoznačne prezentoval, že na Slovensku o azyl požiadať nechce. Ako to vyplynulo z jeho výpovede, chce pokračovať v ceste do Nemecka, kde chce požiadať o azyl. S poukazom na príslušné ustanovenia zákona o pobyte cudzincov, Návratovej smernice či Kódexu schengenských hraníc (Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice) je predpokladom použitia miernejších donucovacích prostriedkov (namiesto zaistenia) disponovanie náležitého cestovného dokladu, povolenia na pobyt, zákonom o pobyte cudzincov predpokladaného finančného zabezpečenia, zabezpečenia samotného ubytovania alebo disponovania dostatočnou výškou finančných prostriedkov (určených na zloženie prípadne stanovenej finančnej záruky).

Navrhovateľ nespĺňa ani jeden z týchto predpokladov. Predpokladom zaistenia je (v zmysle Návratovej smernice) najmä existencia rizika úteku (navrhovateľa), resp. ak dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy návratu alebo odsunu. V prejednávanej veci odporca správne skonštatoval, že u navrhovateľa je riziko jeho úteku dôvodné a to s poukazom na jeho predchádzajúce správanie sa, keď svojmu úmyslu dopraviť sa do Nemecka podriadil svoje konanie. Pritom tento svoj úmysel nijakým spôsobom nekorigoval - stále sa chcel dostať do Nemecka, na Slovensku o azyl požiadať nechcel. Odporca na základe vykonaného dokazovania - rozhodnutia Dublinského strediska MÚ MVSR, vykonanou lustráciou v policajných informačných systémoch dospel v čase vydania napadnutého rozhodnutia k jedinému možnému konštatovaniu - že totižto navrhovateľ v Maďarsku o azyl nepožiadala a teda že k navráteniu navrhovateľa na maďarské územie môže dôjsť výlučne formou jeho readmisie. Aj s poukazom na ostatné zistené skutočnosti (že navrhovateľ nemá cestovný doklad a ani povolenia k pobytu na Slovensku cez ktoré iba tranzitoval, že nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami a chce sa dopraviť do Nemecka) bolo zaistenie navrhovateľa dôvodným a jedine možným riešením. Odporca nemohol umožniť navrhovateľovi voľný pobyt na Slovensku ako alternatívu zaistenia ani v prípade, ak by neexistovalo značné riziko jeho úteku či skrývania sa, pretože by mu tým umožnil pobyt v rozpore s platným zákonom o pobyte cudzincov a aj s Kódexom schengenských hraníc. Tiež preto, lebo navrhovateľ si tento pobyt nemohol ani zabezpečiť - nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami, teda ani prostriedkami na zloženie prípadnej peňažnej záruky.

Navrhovateľ tiež namietal stanovenie dĺžky svojho zaistenia - dva mesiace - ktorú pokladá za dlhú. Podľa názoru krajského súdu ani táto námietka nie je dôvodná. Samotnému faktickému vráteniu navrhovateľa na maďarské územie formou jeho readmisie predchádza akceptácia maďarskej strany, ku ktorej doposiaľ nedošlo. Aj s poukazom na skutočnosť, na ktorú poukázal aj odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že v súvislosti s prebiehajúcou vlnou nelegálnej migrácie v Maďarsku si príprava návratu (readmisie) vyžaduje určitý časový priestor nie je podľa názoru súdu max. doba zaistenia 2 mesiacov neprimeranou. S poukazom aj na rozhodovaciu prax súdu je súdu známe, že readmisia osôb zo Slovenskej republiky do Maďarskej republiky sa realizuje bezodkladne po akceptácii maďarskej strany a teda dĺžka zaistenia navracanej osoby je závislá výlučne na akceptácii prijímacieho štátu. Preto stanovenie dĺžky zaistenia navrhovateľa na dobu dvoch mesiacov nie je neprimeraným.

II.

Odvolicie námietky navrhovateľa

Proti predmetnému rozsudku krajského súdu sa navrhovateľ podaním zo dňa 25.11.2015 odvolal z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b) a d), t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Má za to, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci, rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je zmätočné pre svoju nezrozumiteľnosť.

Nakoľko sa krajský súd nestotožnil ani s jednou námietkou navrhovateľa, poukázal na inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ďalej poukázal na judikatúru všeobecných súdov SR ako aj Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť súčasne efektívne a účelné. Zároveň je správny orgán v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby je naplnený účel vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených aj inými právnymi predpismi.

V podanom odvolaní vyjadril svoj nesúhlas s dĺžkou stanovenej doby zaistenia, ktorá mohla byť stanovená aj na kratšiu dobu. Ďalej poukázal na nedostatočné odôvodnenie jej dĺžky a v súvislosti s tým poukázal na judikatúru všeobecných súdov SR, v zmysle ktorej je správny orgán povinný zdôvodniť, prečo je potrebná práve stanovená dĺžka zaistenia. Lehotu je potrebné určiť presne a výstižne.

Z ohľadom na vyššie uvedené považuje rozhodnutie odporcu za nezákonné a preto navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Stanovisko odporcu k odvolacím námietkam

K odvolaniu navrhovateľa sa na základe výzvy krajského súdu vyjadril odporca podaním č. p. PPZ-HCP-BA9-172-072/2015-AV zo dňa 15.12.2015.

V podanom vyjadrení stručne popísal priebeh konania s navrhovateľom odo dňa jeho prevzatia v rámci readmisnej dohody medzi Českou republikou a Slovenskou republikou.

Ďalej uviedol, že v prípade rozhodnutia odporcu, ktoré bolo napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdené, zanikol účel. Uvedené odôvodnil tým, navrhovateľ bol dňa 03.12.2015 prepustený zo zaistenia na slobodu a následne s ním boli vykonané ďalšie úkony.

Ďalej uviedol, že navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky nachádza neoprávnene, pričom nelegálne vstúpil z územia Maďarska na územie Slovenskej republiky bez platného cestovného dokladu. Uvedeným konaním spáchal priestupok podľa zákona o pobyte cudzincov za čo mu bolo uložené rozhodnutie o administratívnom vyhostení. Vzhľadom na ďalšie skutočnosti (nedostatok finančných prostriedkov a pod.) bol odporcom zaistený na účel jeho vrátenia na územie Maďarska v rámci readmisie.

Odporca sa zaoberal aj možnosťou uplatnenia tzv. alternatívami zaistenia, ktoré vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok nebolo možné aplikovať.

K dobe zaistenia uviedol, že táto je dôvodná nakoľko v prípade navrhovateľa dochádza k neustálym rozporom v reakciách zo strany maďarských úradov, čoho dôsledkom je zapojenie Oddelenia vonkajších vzťahov riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície. Dopytovaním sa od pracovníčky Migračného úradu odporca zistil, že priemerná dĺžka zaistenia v prípade bezproblémového priebehu odovzdania účastníka trvá v priemere dva mesiace. Poukázal pritom na problémy vyskytujúce sa v prípade navrhovateľa, ktorý z uvedených dôvodov nemožno považovať za bezproblémový. Vzhľadom na uvedené považuje dobu zaistenia navrhovateľa za akceptovateľnú. Rovnako považuje dobu zaistenia za dostatočne odôvodnenú.

Odporca sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu stotožňuje, preto navrhol aby ho odvolací súd potvrdil.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. decembra 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky

odporcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Medzinárodnou zmluvou je Dohoda medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej štátnej hranici 30/2004 Z. z.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajť útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo

b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajť útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 250q ods. 2 a ods. 3 veta druhá O.s.p. „Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia vo veci azylu a doplnkovej ochrany je pre súd rozhodujúci skutkový stav v čase vyhlásenia rozhodnutia alebo vydania rozhodnutia.

Vo veci azylu a doplnkovej ochrany zruší súd rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec na ďalšie konanie aj vtedy, ak po preskúmaní rozhodnutia dospel k záveru, že od vydania rozhodnutia správnym orgánom sa podstatne zmenili okolnosti veci.“

Navrhovateľ už v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu okrem iného namietal nedostatočne zistený skutkový stav, keď poukázal na to, že z rozhodnutia odporcu nevyplýva, že by zisťoval, či požiadal o medzinárodnú ochranu v niektorej krajine EÚ a obmedzil sa len na konštatovanie a vyjadrenia odporcu, pričom mal overiť, či navrhovateľ nepožiadal o medzinárodnoprávnú ochranu v Maďarsku.

Pokiaľ sa ukáže, že reálny predpoklad pre vyhostenie alebo vrátenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať alebo prestali existovať podmienky vyhostenia alebo vrátenia, stráca zaistenie odôvodnenie a dotyčná osoba musí byť bezodkladne prepustená (čl. 15 ods. 4 smernice 2008/115/ES).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu odporcu vyplýva, že dňa 9.10.2015 odporca prijal od maďarských orgánov informáciu, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl na území Maďarskej republiky a teda nie je možné vrátiť ho na územie Maďarska na základe readmisnej dohody.

Vzhľadom na dovtedajšie rozpory v informáciách o statuse navrhovateľa (už 22.7.2015 maďarská strana oznámila, že navrhovateľa nie je možné vrátiť v rámci readmisného konania, pretože je žiadateľom o azyl, čo však následné informácie z 21.9.2015 nepotvrdili) odporca overoval túto informáciu prostredníctvom spoločného kontaktného miesta Čunovo - Rajka od ktorého zistil, že navrhovateľ nie je žiadateľom o azyl na území Maďarskej republiky.

Z uvedených dôvodov odporca dňa 11.10.2015 požiadal o pomoc a spoluprácu Oddelenie vonkajších vzťahov Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia policajného zboru.

Krajský súd, napriek tomu, že uvedené informácie dôvodne vyvolávajúce pochybnosti o statuse navrhovateľa a následne tak o spôsobe vrátenia navrhovateľa na územie Maďarskej republiky a tak aj o účelnosti a efektívnosti zaistenia navrhovateľa z dôvodu readmisie, vyplývajú z obsahu administratívneho spisu odporcu, ktorý mal krajský súd v čase rozhodovania o opravnom prostriedku navrhovateľa k dispozícii, na ne neprihliadol.

Podľa Najvyššieho súdu SR je možné dospieť k záveru, že v prípade, keď nie je v dobe rozhodovania správneho orgánu o zaistení cudzinca vyvrátené, že sa jedná o cudzinca, ktorý požiadal o azyl a je možnosť, že účel zaistenia, v danom prípade vrátenie na základe readmisnej dohody nebude realizovateľné práve pre prekážku azylového konania (ktoré právoplatne neskončilo), nebude možné

zbavenie či obmedzenie osobnej slobody považovať za súladné s ústavným poriadkom SR, s medzinárodnými záväzkami SR v oblasti ochrany základných práv a podľa súčasného právneho stavu ani s ustanoveniami návratovej smernice.

Dňa 01.12.2015 bola odporcovi zo strany maďarských orgánov doručená informácia o tom, že navrhovateľa nie je možné vrátiť na územie Maďarskej republiky v rámci readmisie nakoľko tento je v Maďarsku žiadateľom o azyl.

Na základe uvedených skutočností teda možno konštatovať, že už v čase rozhodovania odporcu o zaistení navrhovateľa za účelom jeho vrátenia v readmisnom konaní existovali pochybnosti o statuse navrhovateľa a ani v čase rozhodovania súdom prvého stupňa neboli pochybnosti o tom, či bude navrhovateľa možné vrátiť na územie Maďarskej republiky na základe readmisnej dohody z dôvodu jeho žiadosti o azyl, odstránené. Vzhľadom na to, že v štádiu odvolacieho preskúmavacieho konania sa tieto skutočnosti potvrdili, je dôvodný záver, že rozhodnutie o zaistení stratilo svoj podklad, nakoľko v prípade navrhovateľa ako žiadateľa o azyl odpadol dôvod jeho zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov na základe readmisie. Zaistenie podľa tohto ustanovenia sa tak stalo neúčelným a neefektívnym a teda nie je v súlade so zákonom, pričom ide podľa názoru odvolacieho súdu o takú podstatnú zmenu okolností, na ktorú bolo potrebné prihliadnuť už v konaní pred súdom prvého stupňa a krajský súd nemal túto skutočnosť opomenúť.

Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že rozhodnutie odporcu je potrebné zrušiť, nakoľko rozhodnutie o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov stratilo podklad. Neboli tak splnené predpoklady na jeho potvrdenie súdom prvého stupňa, a odvolací súd preto odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil (§ 250ja ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd o okamžitom prepustení navrhovateľa zo zaistenia nerozhodol, vzhľadom na skutočnosť, že z vyjadrenia odporcu k odvolaniu zo dňa 15.12.2015 je zrejmé, že navrhovateľ bola dňa 3.12.2015 v čase o 10.00 hod. prepustený zo zaistenia z dôvodu § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona (zanikol účel zaistenia). Navrhovateľ bol uvedeným dňom opätovne zaistený rozhodnutím správneho orgánu č. p. PPZ-HCP-BB9-172-063/2015-AV na účel výkonu administratívneho vyhostenia, ktoré zohľadňuje nové skutočnosti od vydania (v tomto konaní) preskúmavaného rozhodnutia a predstavuje nové dôvody zaistenia, ktoré nie sú predmetom tohto preskúmavacieho konania, preto odvolací súd dospel k záveru, že takýto výrok by fakticky eliminoval účinky predmetného rozhodnutia, ktoré nebolo predmetom tohto preskúmavacieho konania.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ, ktorý mal v konaní úspech si právo na náhradu trov konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.